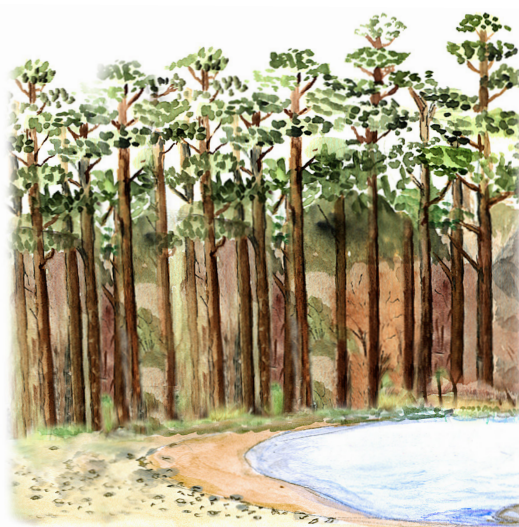

Stenåldersboplatser har vanligen avsatt få tydliga spår ovan mark. De känns ofta igen på avfall från tillverkning av stenredskap, så kallade avslag och/eller skörbränd sten som spruckit vid upphettning. Det kan även finnas kokgropar, härdar och spår av enkla bostäder i form av boplatsvallar/skärvtensvallar. Stenåldersboplatser klassificeras alltid som fornlämning, oavsett vilka av dessa boplatstrester som lokaliserats. Registrerade boplatser kan vara större än vad som markerats på kartan. Kontakta länsstyrelsen i god tid om du behöver hjälp med lokalisering och avgränsning av boplatser.

Hänsyn vid skogliga åtgärder

- Planera på barmark
- Märk ut boplatserns yttre begränsning. Ställ kulturstubbar, (1,3 meter höga), runt om
- Märk ut synliga lämningar inom området som kokgropar, härdar och boplatsvallar. Ställ kulturstubbar med god marginal utanför och runt om lämningarna
- Undvik markskador och spårbildning inom boplatserna genom att köra när marken är frusen eller torr.
- Avlägsna träd inom boplatserna för att förhindra skador av rotsprängning och stormfällning
- Avlägsna avverkningsrester från boplatserna så att den inte döljs och riskerar att skadas av framtida skogsbruksåtgärder

Stenåldersboplatser utgör spår efter en rörlig jakt- och fångstbefolkning. Det finns omkring tvåusen kända boplatser i länet, varav de äldsta är daterade till 6000-talet f. Kr. Stenåldersboplatser påträffas vanligen vid sjöstränder och vattendrag, men förekommer även i skogsmark och på kalfjället.

Tillstånd från länsstyrelsen krävs för:

- Markberedning
- Plantering
- Nyanläggande av väg
- Skyddsdikning
- Stubbskörd

Samråd med länsstyrelsen bör hållas inför:

- Bränning
- Åtgärder på befintlig väg
- Askåterföring
- Gödsling